

25 MOSOLYGÓK LAPJA

2021. december

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

Karácsony ünnepén

Kedves Felebarátaim, testvéreim a Teremtésben!

Karácsony, a választás napja!

**Ilyenkor teszünk tanúbizonyságot, mert a Szenteste nem más,
mint választás a jó és a rossz között!**

A Szentírás evangéliumaiban Krisztus keveset beszél. A Megváltó cselekedetein keresztül tanít. Aki követni szándékozik tanításait, azt saját cselekedetein keresztül teheti. A zsidók azért haragudtak Jézusra, mert azt hirdette, Isten minden embert és minden népet egyformának és egyenrangúnak teremtett. Nincs kiválasztott nép. Igaz ez a hívőkre és a nem hívőkre is. Egyformák vagyunk. Isten létezése nem az Őbenne való hittől, vagyis nem a mi hitünkötől függ. Hamvas Béla írja, Isten létezésének tagadásánál csak annak bizonyítása nagyobb ostobaság. A keresztény embert nem a hite, hanem a cselekedetei minősítik. Ahogy a nem keresztény vagy nem hívő embereket is. Az ember számára a teremtés legnagyobb adománya a választás lehetősége. Választás a jó és a rossz között. A többi élőlény csak a számára hasznos és haszontalan között választhat ösztönei alapján. Isten a rosszat nem azért teremtette, hogy kísértésbe vigye az embereket. Azért teremtette, hogy értelmezni, viszonyítani tudjunk valamihez a jót. A rossz nélküli világ maga lenne a Falanszter. Unalmas, üres és szürke. Emberhez méltatlan. A rossz teremti meg a választás adományát. A választás a legnagyobb szabadság, amiben embernek része lehet. A nagy kérdés, a nagy választás, mi az

enyém a világból, mi a másé, és mi a közös? Aki a három feltétel egészséges arányait megtalálja, boldog ember és Istennek tetsző életet él. Ebben a döntésben a vezérlő elv a legfontosabb Krisztusi tanítás, a szeretet. Ha így cselekszünk, biztosan jó úton járunk. A jót mindenki választhatja, erre nem csak a hívők képesek. Számos jeles és kitűnő barátunk nem vallja társai előtt istenhitét. Sőt van, aki tagadja. De ennek ellenére Istennek tetsző módon él és cselekszik. Szokás őket anonim, névtelen vagy jeltelen kereszténynek is nevezni. Ők is jó emberek. Ráadásul ők vannak többen. Karácsony, a szeretet ünnepe. Ezen a napon mindenkit illik, sőt kell szeretni. Rokont, barátot, felebarátot és ellenséget is. A szeretet ugyanis nem ismer természetes határokat, csak ostoba, hatalmaskodó emberek által kitaláltakat. Kívánom, Karácsony ünnepén határtalan, feltétel nélküli szeretet lengje át lelkeinket és a teremtett világot. Keresztények és anonim keresztények, sáfárkodjunk úgy a feltétel nélküli Krisztusi szeretettel, hogy abból az év minden napjára, lehetőleg egyenletesen jusson. Szeretet minden embernek és lelki békeség a jóakarató embereknek!

H.K.

Soha ne félj az árnyéktól, mert az azt jelenti, hogy a közeledben valahol ragyog a fény.

In memoriam Hologics Erzsébet (1938-1998)

Amikor az őt jól ismerők segítségével felidéztek az ő kedves személyiségét, nehéz volt eldönteni, hogy óvónőként, vagy közösségi emberként hagyott-e ránk több emléket.

Ami biztos, hogy mindkét szerepében kiváló volt. Az akkor még kétszoportos Óvodában 1969-ben kezdett el dolgozni, először mint élelmezés vezető, majd 3 évvel később óvónőként 1996-ig. A köztes 27 év alatt gyerekek százait nevelte, tanította, egyebek mellett hitéletre is. Mindezt magas színvonalon. Ezt nem csak a kegyes emlékezet mondatja velünk, hanem az elismerések sora is:

**Kiváló munkáért kitüntetését kapott 1989-ben.
Miniszteri dicséretet 1990-ben
Pro Urbe díjat 1993-ban
Pedagógiai szolgálatért emlékérem 1994-ben.**

Óvodai munkája mellett aktívan bekapcsolódott a régi művelődési ház, majd a Bajor Gizi Közösségi Ház munkájába.

Alapító tagja volt a több alkalommal aranykoszorú fokozattal kitüntetett Vegyeskarnak, az ezüst fokozatot elért Kisszínpadnak, ahol történetesen több vígjátékban szerepelt.

Több éven át vezette a néptánc- és gyermekjáték csoportokat. Részt vett az első játszóházak létrehozásában, szívügye volt a hagyományörzés.

Mint igazi lokálpatrióta szerette és ismerte Földvárt. Sok-sok emléket őrzött a villákról (Ságody Ferenc hatalmas képeslap gyűjteményében ő segített a

villák beazonosításában, mely gyűjteményt a szerző köszönete jeléül a városnak adományozta), a Balatongyöngye Étterem rendezvényeiről. A Tourinform Iroda szervezésében helytörténeti sétákat vezetett, már gyerekkorától jelen volt a szüreti jelmezes programokon.

Ezekben a rendezvényeken később rendszeresen Erzsike írta azokat a rímbe szedett híreket, melyeket a kisbíróknak volt tiszteje kidobolni, azaz „közhírré tenni”.

A Balatonföldvár c. településtörténeti könyv gyűjtőmunkájában is aktívan közreműködött, jegyzetei, elmondott emlékei nagy segítségére voltak a könyv szerzőinek.

Fájdalmasan korán bekövetkezett haláláig az Önkormányzat Humán Bizottságának, valamint az egyházi képviselőtestületnek is tagja volt.

Szívesen foglalkozott versírással. Amikor tisztelgünk az emléke előtt, az alábbi aktuális adventi gondolataival emlékezünk rá, és köszönjük meg mindazt, amit városunkért tett:

***Kis koszorúnk gyertyafénye,
Jöttöd jelzi tündökölve.
Hétről-hétre több gyúl rajta,
Érkezésed négy mutatja.
Kis Jézuska, jöjj el hozzánk,
Maradj velünk,
Hogy szeretetben élhessünk!***

Berkesné Hegedűs Márta - Szabó József

A HUSZONÖTÖDIK

Immár két éve, hogy havonta vehetik kézbe a Mosolygók Lapját a földvári polgárok. Szép szám. Ez a karácsonyi szám is az. Köszönet érte a Mosolygóknak. Köszönet érte a szerkesztőnek, aki nemhogy fizetést nem kap, de gyűjti a pénzt a lapkiadáshoz. Közben szerkeszt, feldolgozza a múltat, emlékeztet, és bemutatja a jelent. Igazat ír. A Mosolygók lapjukban sohasem hazudtak.

A sokat felemlegetett pert azért veszítettük el, mert a Bíróság állításunk igazságtartalmát nem vizsgálta, állítólagos eljárásjogi hibánkra alapozta elmarasztalásunkat. A Bíróság szerint egy napot késtünk az ellenkereset beadásával, szerintünk meg nem. A megjelölt határnapon a bíróságon volt a dokumentum, más kérdés, hogy az eljáró bíró asztalára másnap került. Spongyát rá.

Két év alatt kialakult lapunk szerkezete. Szerkesztési alapelvünk az Alaptörvényben rögzített információs szabadság elve, azaz minden magyar polgárnak joga az életét érintő eseményekről való információ szerzés biztosítása. A második színes oldal mindig az emlékezésé. Iskolaigazgatók, tanárok, sportolók, csupa olyan ember, akik beírták nevüket Földvár történelemkönyvébe. Rendszeres rovatunk az „Ön is tudja?” a történések háttérét, az államivá torzult Fidesz média által elhallgatott híreket sorolja. A többi oldal pedig maga a létező valóság, örömhírekkel, akár kritikai elemeket tartalmazó tudósításokkal, információkkal, véleményekkel.

Míg a „hivatalosság” jelszava, „Nekünk Balatonföldvár a legfontosabb!”. Mi szerényebbek vagyunk.

A mi jelszavunk, **„Nekünk, Mosolygóknak a balatonföldvári emberek a legfontosabbak!”** Tehát nem az épített környezet, az idehordott pénzek nagysága a fontos, hanem az itt élő emberek boldogulása. Mi nem a választások előtt osztogatjuk a krumplit, mi folyamatosan, minden elvárás nélkül támogatjuk a rászorultakat. Rájuk is fér. A magyar lakosság 70%-a, közel hétmillió magyar az **európai** létminimum alatti jövedelemből él. Egy

szűk, néhány tízezres csoport, a NER lovagok szemérmetlenül gazdagodnak, miközben hétmilliónak se esélye, se reménye élethelyzetének jelentős javítására. Nálunk a Fidesz legalább tíz éve megszüntette a létminimum összeg számítását, pontos adatunk nincs, de szociológusok szerint legalább kétmillió ember él mélyszegénységben. Sokat emlegetett vesztes perünk költsége 450 000 forint volt, amiből 90 db 5000 ft értékű élelmiszer csomagot tudtunk volna összeállítani. Nekünk ez többet ért volna, mint egy per megnyerése.

Mi Mosolygók vagyunk, azok is maradunk. A bajban is mosolygunk. Sajnos Földváron kevés a mosolygó ember. Mosolygás és nyitottság helyett bezárkózás, lehajtott fej, hallgatás a szokásos viselkedés. Mi azonban nem adjuk fel! Jön még újabb huszonöt szám, azután még huszonöt.

A 25. lapszámunk nem tervezett, de pozitív hozadéka a Balatonföldvári Önkormányzati Hírlevél küllemi változása. Nem tartalmi, az nem javult, de a mi tizenkétoldalas lapunkat követi, és tartalmaz színes oldalakat is. Nyilván nem akartak lemaradni a versenyben. Külön köszönjük, hogy az önkormányzati lap minden száma kiemelten foglalkozik a Mosolygókkal. Igaz, általában csúfolódik, rágalmaz, sértegeti Földvár polgárainak jelentős, másként gondolkozó részét. Mi ilyesfajta, méltatlan vitákba nem állunk bele, ennél sokkal többre tartjuk Földvár polgárait. Azokat is, akik nem szeretnek mosolyogni. Mi mosolyogva értünk egyet Honthy Hannával, a negatív reklám is reklám, ráadásul ingyen van. Az Ingyenes megjelenés lehetőségét köszönjük az Önkormányzatnak és Polgármesterünknek.

H.K.

Egy kalandos karácsony

Béke, szeretet, várakozás, fények, illatok. Ilyesmi jut eszünkbe a régi karácsonyokról, pedig Karácsony ünnepe is sok féle van. Emlékezetes, elfelejtett, szomorú, magányos, vidám, meghitt. A legszebb karácsonyok, amikor egy új családtagnak gyűjtjük az első gyertyát. Nincs azoknál szebb Karácsony. De olyan is van, hogy nincs Karácsony! Magam, már egész nagy kölyök voltam, amikor szüleim az első karácsonyfát fel merték állítani. Tartani kellett (?) ugyanis attól, hogy a Krímben haldokló Sztálin „elvtárs”, benéz a munkás-paraszt motívumokkal díszítgetett lakótelepi kis lakásunk ablakán. Valószínűleg nem volt rá ideje.

És persze vannak a kalandos Karácsonyok. Szíves engedelmükkel most, egy az alkalomhoz illő igaz történetet mesélek el.

Történt pedig, hogy 1991 őszén eldöntöttük, végleg leköltözünk Földvára. Már ez, kalandos, merész vállalkozás volt, mert a Balatonszentgyörgyi úti ház az istennek sem akart elkészülni. Nem kis részt, ezért is döntöttünk úgy, eladjuk a fentebb már emlegetett Lágymányosi lakást, hogy végre legyen miből befejezni a „Dömöskét”. (A fiatalok kedvéért a becézés a Dömös títustervet takarta.) Valamint meguntuk a nyári/őszi le-fel költözködéssel járó tortúrát. 1985-ben nyitottuk meg a fagyizót a Kikötőben, és nyaranta a félkész ház alagsorában vígan elvöltünk. Nem volt fűtés, sok helyen ablak sem, de kit érdekel ez nyáron és fiatalon? Meghirdettük hát a pesti lakásunkat. Akkoriban nem volt rajta az embereken ez az felhabzott jövés menés, meg a pénzt is pipettával mérték. Nem nagyon lehetett számítani gyors eladásra. Nem is, mert szinte már el is feledtük, hogy otthonunk új gazdára vár. De mit ad a nagy rendező, december első napjaiban jött a már nem is annyira várt kuncsaft, és adj uрам de rögtön! Egymásra néztünk mint a moziban. Volt egy kis utánfutóm, és három négy fordulóval „lecucoltunk”. Mindent szét lehetett szerelni lapokra (áldassék a Német Népi Demokratikus formáció, alias DDR és az ő MDV bútorai, pult alól persze). Már csak egy darab, örökül ránk maradt, öreg, egyajtós politúrozott szekrény maradt vissza. Nagyon szerettem, mi legyen vele? Békebeli darab. Ha szétszedem, abból már nem lesz szekrény soha többet. Akárhogy méricskéltem, rá nem tudom tenni a kicsinyke futóra. Kifundáltuk, megrakjuk a kis futót és a bútor darabot hát-

lapjával, óvatosan, hogy ne sérüljön, felcsúsztatjuk a rakás tetejére. Aztán őt is megpakoljuk a hátra maradt utolsó talált portékával, az ajtót rácsukjuk, oszt uzsgyi! Huszadika környéke volt már, korán sötétedett. A Non-Stop bisztrónál – akik még emlékszenek rá, a 92-es kilométer táblánál üzemelt – elfogyott az ország akkor egyetlen M7-esre keresztelt autópályája, viszont a hó elkezdett durván szakadni. Hatalmas pelyhekben. Pislogtunk. Téli gumiról, még harangozni sem hallottunk akkoriban. Földvár még vagy harminc kilométer és az én drága politúros szekrényemen fél méter magasan állt a hó. Egy jó óra alatt futottunk be onnan Földvára. De a neheze még csak most jött! Leküzdeni autóstól (az akkori idők csúcsmodelljével egy postazöld színű tolotetős kocka Wartburggal), szekrényestől a Gönnye-tető! Vélhetően, manapság a You Tube csatornán mutogatnák azt a mutatványt, ahogy feljutottunk. Nyomtam egy utolsó kövér gázt és a házzal szemben, a túlsó oldalon belöttem magam a szűz hóba. Az én drága szekrényem meg önállósította magát. Még az új évet is ott töltötte, hanyatt fekvé, a hó alatt. Akkor volt a hó, hogy még traktorral sem lehetett volna onnan a szerelvényt kihúzni.

Álomszerű, csodás Karácsony volt. Annyi ember tolongott az éjféli misén, hogy be sem fértünk a templomba. Nagyon szerettem azt a Földvárt. Varázslat volt, vagy álom?

U.i.: A jól megépített, békebeli kis szekrény ma is az előszoba lakója, dísze. A misztérium nagy epizodistája.

K.P.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-265-6-265

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra (10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek:

Berkesné Hegedűs Márta, Etemez Edgár, Herényi Károly, Kárpáti Péter, Dr. Magyar István, Sebestyén Annamária, Szabó József.

Ingyenes kiadvány

VÍRUSTÖRTÉNETEIM

A SARS-CoV-2 vírus által kiváltott COVID-19 koronavírus-járvány alapjaiban forgatta fel életünket és változtatta meg eddigi szokásainkat. Az alábbi két rövid történet ennek szemléletes bizonyítéka.

Az online színház „varázsa”

Nappalinkban már kényelmesen elhelyezkedtünk TV készülékünk előtt. A számítógép bekapcsolva, csatlakoztatva, monitorján lassan visszaszámol a színházi online (streamelt - online elérhető, élő, interaktív műsorsugárzás) előadás kezdetét jelző óra, a varázslat hamarosan kezdetét veszi. Korábban ilyenkor már a színház előterében toporogtunk, vagy helyünkön ülve izgatottan vártuk, hogy elhalványuljon a nézőtér világítása, kigyúljanak a színpadot megvilágító fények, csönddé változzon a nézőtéri zsvaj, megszűnjön a cukros zacskók zizegése és a mobiltelefonok villanó fénye, s végre átadhassuk magunkat az egy-két órás szellemi utazásnak.

Most otthoni ruhánkban ülünk a kanapén, elmaradt az ilyenkor szokásos ünnepi színházi öltözet, amellyel mindig megtiszteltük a színházlátogatás ünnepét, a színészeket, embertársainkat és persze magunkat is. A vírus közbeszólt. Bár ma is megtehetjük volna, hogy személyesen jelenünk meg az előadáson, mivel a színház végre újra működik, mégis másként döntöttünk. A járvány (a megfertőződéstől való félelem) legyőzte bátorságunkat.

Forrás: Internet

Közben a TV képernyőjén felgördül a függöny. Spiró György kortárs magyar író, napjaink visszásságainak egyikét feldolgozó, Széljeggy című drámája elkezdődött. A négy színész hitelesen, izgalmasan és szórakoztatóan jeleníti meg a történetet a szélhámus ingatlanügynökről, aki – ügyvédtársa segítségével – fondorlattal, utolsó napjaikat kórházban töltő idős hölgyek ingatlanjait szerzi meg. A darabban fény derül a tehetős ügyvédnő és egykori osztálytársa konfliktusára is, melynek végén nehéz eldönteni, valójában ki is a valódi áldozat. Magával ragad a darab eseménysorozata, bár hiányoznak a nézők ilyenkor megszokott reakciói, a nevetés, a felszisszenés, vagy a lélegzet visszafojtott hallgatás. Az előadás végén a négy színész meghajol a rivaldafényben, nincs önfelelt taps, ováció a nézőtérrel, a színészek egyszeri meghajlás után eltűnnek a színpadról. „Várjuk Önöket legközelebb is a SzínházTV előadásain!” – olvassuk a képernyőn.

Kikapcsolom a számítógépet, s közben azon tűnődöm, miért van hiányérzetem az egyébként remek előadás megtekintése után. A válasz egyszerű. Elmaradt a színházlátogatás közösségi élménye, a személyes jelenlét semmivel nem pótolható varázsa. Hiányzott a színészek közelsége, beszédjük, hanglejtésük, mozdulataik, arcminikájuk megfigyelése, az egységes színházkép áttekintése, a közönség pillanatnyi reakciói változásainak megélése, a szomszédokkal történő összekacsintás pillanata, a szemekből kicsorduló könnycseppek látványa, az önfelelt kacagás és nevetés. És hiányzott a színház semmihez nem hasonlítható illata is. Kétségtelenül szórakoztató, hiánypótló (és a színészek számára bizonyára „életmentő” is) az online színház, de kevésbé szórakoztató, mint a személyes színházi jelenlét. Annak varázsát ellopta tőlünk a pandémia.

Az elmaradt ölelés

Már nagyon vártam a velük való találkozást. A vírushelyzet miatt közel egy éve nem láttuk egymást. Előtte szakmai közösségünkben rendszeresen találkoztunk, nemcsak az érdekes programok, hanem a gyakori viszontlátás lehetősége és öröme miatt is. Ma már valamennyien 70 év fölötti nyugdíjasok, előtte évtizedeken át dolgoztunk együtt, néha nem könnyű időszakokban is. Nemcsak munkatársak, de barátaim is Ők. Most szakmai ünnepünk és civil szerveződésünk alapítása 15. évfordulója adja az alkalmat a találkozásra. Látom, ahogy jönnek fel a lépcsőn, némelyikük botra támaszkodva, és a szemükben ott csillog a viszontlátás és a találkozás öröme. Már emelem karom, hogy magamhoz öleljem Őket, s a „de jó újra látni!” köszöntéssel jól meglapogassam vállalkat.

Az elmaradt ölelés

A megkezdett mozdulat azonban, a velem szemben álló elbizonytalanodó tekintete és az agyamban átcikázó járványügyi figyelemfelhívások miatt, félúton megakad, a kölcsönös üdvözlés összeszorított öklünk (általam teljesen értelmetlennek tartott) egymáshoz érintésére degradálódik. A járvány ismét elvett tőlünk valamit. Felülírta és átalakította eddigi szokásainkat.

Mostantól mindig így lesz?

APÁM HIT(T)E

Igaz történet alapján

Bizonyára van benne valami sorsszerű, hogy ennek az írásnak éppen ma kezdek hozzá. Az „ihlet” úgy 30-40 évig pihent az elmémben és a lelkemben. Amióta emlékeim szerint Apánk először mesélt részletesebben nekünk az életéről, főként „felhőtlen” gyerekkoráról, mely napra pontosan ma 82 évvel ezelőtt indult kalandos útjára. Többször is említette aztán, hogy hálás lenne a sorsnak, ha egyszer valamilyen olvasmány formájában megjelenne az ő átlagosnak kicsit sem nevezhető élete, reménytelennek hitt, majd győzelemre vitt csatái az élet különböző harc-terein. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ez a nagyon személyes írás egy karácsonyi számban jelenhet meg, és külön Önöknek azért, hogy érdekesítenek elolvasni a szeretet ünnepe előtt ezt a nyomorúságos dolgokat (is) tartalmazó családi „mini regényt”.

De biztatólag igyekszem gyorsan elárulni, hogy akik szeretik ha a történeteknek van happy endje, azok is megelik számításukat.

Vannak emberek, akikre azt mondják, csak megszületnie volt nehéz. Apánkra épp az ellenkezője volt igaz, neki a világra jövetel volt jó időre az utolsó gyerekjáték. Sikerült beleszületnie mind térben, mind időben ugyanis egy végtelen „idillikus” környezetbe: a Fekete-tenger melletti, Katalin cárnő idejében görögökkel betelepített kolóniába, az akkori Szovjetunió területén, a II. világháború kirobbanása után pár héttel. A családi közeg első ránézésre még akár biztatónak is tűnhet. Értelmiségi szülők 3. gyermekeként jött a világra, mivel apai nagyapám karmester volt, nagyanyám pedig tanítónő a helyi iskolában. A pozitívumoknak itt aztán igen hosszú időre vége is szakad... Egyrészt annak „köszönhetően”, hogy nagyszüleim kapcsolata akkorra már finoman szólva is maga mögött tudta a mézesheteket. Ez különböző traumák végén abban csúcso-sodott ki, hogy mikor nagyapám egyszer csak hazatoppant a frontról, egy kisgyermekkel többet talált otthon. Hosszas távollétének tudatában nem esett nehezebbre levonni a fájdalmas következtetést. Azzal a lendülettel, ahogy érkezett, tovább is állt. Krasznodarban kezdett új életet, hátrahagyva három saját gyerekét is nagyanyámra. Ehhez az idillhez csatlakozott a súlyosbodó nélkülözés, valamint a fokozódó élelmiszerhiány okozta egyre kínzóbb éhezés. Apánk végigéhezte szinte az egész kisgyerekkorát. Kétségbe esésében volt úgy, hogy füvet evett, vagy szárított halfejet. Egyik finomabb és táplálóbb, mint a másik.

Aztán mikor nagyapám végleg magára hagyta gyerekeit az anyjukkal a háború közepén, azt gondolhatta mindenki, hogy ennél rosszabb már nem lehet. Tévedtek. Újonnan született féltestvérük pár hónappal később meghalt. Nagyanyám ezt az új élethelyzetet arra próbálta meg kihasználni, hogy visszacsalogassa nagyapámat, mivel új

kapcsolata – hasonlóan szerencsétlen sorsú gyermekükkel – szintén ideje korán sírba szállt. Nagyapám azonban erről hallani sem akart. Neki már megvolt a maga megújult élete, immár egy fogorvosnő oldalán. Erre nagyanyám úgy reagált, hogy megadta az akkor 11 éves, idősebb Ninell lányának az apjuk új krasznodari címét, kivitte őket Apánkkal kettesben az állomásra, és felrakta őket egy vonatra. Elmagyarázta, hol kell majd leszállniuk, majd a nagyon-nagyon hosszú útra kaptak ketten két szendvicset. Apánk 3-4 éves volt, és akkor látta utoljára az anyját, aki aztán elég hosszú életet élt meg. Viszont elmondása szerint, számára ott és akkor meghalt. Örökre.

Valahogy aztán hosszas utazgatást követően megtalálták nagyapám lakását. Az ebből fakadó eufória azonban elmaradt. Nagyapámat ugyanis annyira sokkolta új életének eme szó szerint küszöbön álló, nem várt fordulata, hogy közölte velük: nekik itt nincs helyük, menjenek vissza az anyjukhoz. Majd becsukta az orruk előtt az ajtót. Ott ültek jó darabig a lépcsőházban étlen-szomjan, felperzselt lélekkel. A II. világháború kellős közepén nem kellett sem az anyjuknak, sem az apjuknak. A helyzetet leendő mostoha-anyjuk embersége mentette meg a tragikus kilátástalanságtól, akivel egyébként akkor találkoztak először. Közölte nagyapámmal, hogy csak nem képzeli, hogy ezt a két gyereket itt hagyják sorsukra, a teljes kitesztettségben. Tulajdonképpen ő fogadta be őket.

Ami emellett táplálta még Apánk méltánytalanul sokat szenvedett lelkét, hogy legalább ott volt neki szerető nővére. Bizonyosan kijelenthető ugyanis, hogy az egyedüli segítség, amit a gondviselés hányatott sorsának kompenzálása végett szánhatott neki - hihetetlen szívóssága mellett - az az idősebb nővére, Ninell volt. Vagy, ahogy mindenki becézte, Neila. Minden túlzás nélkül állítható, hogy az a nem kis bravúr, hogy Apánk ép testben, ép lélekkel megélhette a felnőtt korát, java részt neki volt köszönhető. Hét és fél évvel volt idősebb nála, és gyakorlatilag a Földre szállt őrangyala lett teljes gyermek és fiatalkorának. Tőle kapott jóformán egyedül törődést, szeretetet, hitet és gondoskodást. Bónuszként háromszor jó eséllyel ő mentette meg az életét. Mivel sokat hagyták magukra nagyapámék a gyerekeket, így Apánkat Neila vitte a hátán orvoshoz, mikor egyszer megtaposta egy tehén, egyszer pedig a kerekese kút fogantyúja vágta úgy fejbe, hogy vérző fejjel elájult. Harmadjára pedig nyers tojást etetett vele, mikor öccse benzint ivott. Örök talány, hogy utóbbi miként jutott eszébe, vélhetően Isten keze lehetett a háttérben, mely megmen-tette Apánk életét.

Persze az odáig vezető út elképesztő viszontagsága mély nyomot hagyott 3-4 éves zsenge lelkében, de Krasznodarban voltaképpen egy számára vadidegen nőnek köszönhetően, Apánk az akkori körülmények között elfo-

APÁM HIT(T)E

gadhatónak nevezhető új otthonra lelt. Zenei tagozatos általános iskolába írárták be, ahol tangóharmonikázni, majd klarinétozni tanult. Az itt elsajátítottakat aztán némileg bizarr módon kamatoztathatta. Nagyapám temetésekre vitte magával zenélni, ami bizonyos időszakokban fő kenyérkereseti lehetősége volt. Közben a háború is véget ért, megszabadultak a rettegéstől, a nélkülözéstől és éhezéstől is. Középiszkolásként egy gépészeti technikumban ismerkedett meg későbbi hivatásának alapjaival. És ott volt neki örök lelki támasza, Neila. Apánk élete oly sok hányattatás után egyenesbe került.

Az persze csak később derült ki, hogy a sors ezt az egyenest nem tervezte valami végtelen hosszúságúra.

Az egyetemen 1964-ben ismerkedett meg Anyánkkal, aki pesti lányként egy ösztöndíjjal került ki, több magyar társával együtt. Apánk három évfolyammal járt felette, és az egyetem tanulószobájában találkoztak először. A nyelvi nehézségek ellenére hamar szárba szökken a szerelem. Ennek folyamánként 1966 tavaszán össze is házasodtak, és még ebben az évben megfogant első közös gyermekük. Szintén ennek az esztendőnek júniusában Apánk sikeresen lediplomázott, mint épületgépész. Viszont itt jött egy kis bökkenő. Az akkori bevált szovjet gyakorlat szerint a frissdiplomásoknak nem nagyon kellett tanakodniuk, hogy pontosan hol és miként képzelik el a jövőjüket. Megmondták nekik. A végzeteknek készítettek központilag egy tablót, melyen a nagy Szovjetunió térképén mindenkinek a fotóját elhelyezték annak a városnak a helyén, ahol jövendőbeli állásukat és életüket kijelölték nekik. Nem lehetett tudni, ki és mi alapján döntött így emberi sorsokról. Mindenesetre Apánkat sokkolta új életének számára kiszemelt helyszíne, ami a mai Kazahsztán területén található, Mongóliához közeli, tőlünk 5648 kilométerre lévő Semipalatinsk volt. Hamar felismerte, hogy a sors vele kapcsolatos rendelései kicsit sem esnek egybe az ő saját életéről gondolt elképzeléseivel. Hiszen ő Magyarországon képzelte el a jövőjét Anyánkkal és majdani gyermekeivel. Nem lehetett tudni, hogy a számára kijelölt „Isten háta mögötti” hely kiválasztásában mennyire lehetett szerepe a KGB-nek. Mindenesetre nem zárható ki, hogy jelentősen. A rettegett szerv ugyanis, mint betelepített idegeneket, fokozott „figyelemmel és gondoskodással” fürkészte, vegzálta, szelektálta azt a görög kolóniát (is), ahova Apánk született. Ennek köszönhetően nagyapám például jóformán egész életében mániákusan rettegett tőlük. Ez a félelem akkor hatványozódott igazán, mikor mindkét testvérét szépen sorban likvidálta a rettegett szerv. Ettől a perctől kezdve lett úrrá rajta a csillapíthatatlan rettegés, és igyekezett mindenben a KGB folyton fürkésző tekintete előtt tetszelegni. Az akkori görögös hangzású Etemezis családi nevünket az első adandó alkalommal Etemez-re változtatta. Apám keresztnévének kiválasztását is egyedül

az aktuális politikai helyzet motiválta. Így kapta az akkori nagy befolyású szovjet politikus, Vjacseszlav Mihajlovics Molotov után mindkét utónevét, kihasználván nagyapám, hogy őt pedig Mihajlovicsnak hívták, és aki ezzel a kihagyhatatlan gesztussal kívánt a KGB színe előtt már akkor is hízelegni. Adott volt tehát a méretes feladat Apánk számára. Neki, mint állambiztonságilag hátrányos besorolású „idegennek” ki kellett járnia, hogy Semipalatinsk helyett Magyarországon lehessen idegen. Ez, az akkori viszonyok között a Dávid és Góliát közti küzdelmet formázta. Őt viszont nem abból a fából faragták, aki az efféle, reménytelennek tűnő küzdelmekről megriad. Nekiállt felkutatni az illetékes szerv illetékes osztályának illetékes elvtársát. Méltányossági kérelem - melyben hivatkozik hitvesének 3 évig még kijevi tartózkodására - ilyen, olyan, amolyan formában ennek, annak, meg amannak. Láthatták rajta, hogy ő nem az a feladós típus, így valószínűleg unalmukban aztán rábólintottak, csak hagyja már őket békén. Nagy kegyesen hozzájárultak ahhoz, hogy Kijevben maradjon és dolgozhasson, míg Anyánk elvégzi az egyetemet. Azt viszont már akkor próbálták félreérthetetlenül belésulykolni, hogy Magyarországot, mint leendő lakhelyet, felejtse el. Úgy, ahogy van. Az olyanoknak, mint ő, ott ilyen zöld út nem létezik.

Szüleim örültek az első csata sikerének, mellyel megszabadultak Semipalatinsk fenyegető rémétől. Reménykedve néztek a jövőbe, és izgatott várakozással számolták visszafelé az első gyermekük megszületéséig hátralévő napokat. Apánk pedig bizton tudta magáról, hogyha a fene fenét eszik, ő akkor is megtalálja majd azt az utat, amiről azt mondták neki, hogy nem is létezik. Vagy kitapossa magának.

Egyenesben érezték hát magukat. Nem lehettek rá felkészülve, hogy ez az egyenes nem tart soká. Arra pedig pláne nem, hogy milyen kanyarok jönnek utána...*(folytatás a januári kiadásban)*

Etemez Edgár

Nomen est omen

(a név kötelez)

avagy üzenet a múltból

Találtunk egy 1997-es újságcikket ami a Somogyi Hírlapban jelent meg. Ki gondolná, hogy egy lassan negyedszázados írás fontos tartalmat hordoz a ma embere számára. Pedig nagyon is így van, legalábbis szerintünk.

Hogy miről is beszélünk? Néhai Holovits István az önkormányzat építési és városfejlesztési osztályának hajdani vezetője nyilatkozott anno (Fónai Imrének), abból az alkalomból, hogy munkája elismerésül a belügyminiszter kitüntető oklevelét vehette át.

„Őseim az első családok között települtek meg Földváron. Az államosításig üzemeltették a Balatonyöngye Éttermet, valamint volt egy húsüzemük is. Magam is itt születtem, úgy gondolom fontos, hogy ebben a pozícióban helyi kötődése legyen az embernek. Máskülönben rideg döntéseket lehetne csak hozni a városképpel kapcsolatos ügyekben. Most pl. a gyógyszertár átépítése ügyében kell napi csatát vívni a beruházóval. Az eredeti tervek nem illettek a városképbe. Korábban ugyanez volt a helyzet a posta felújítása során is. Hosszú időbe telt, amíg meggyőztük őket, hogy mi illik Balatonföldvárhoz. Itt a Balaton partján a legdörzsöltebb ügyfelekkel, a legfurfangosabb vállalkozókkal, ügyvédekkel találkozunk. Az építésügy igen rázós terület, de a földvári hivatal mindig szakmai alapon intézett ügyeket, és hozott döntéseket.”

(A szerkesztőség tudna saját véleményyt írni a fenti nyilatkozathoz, de úgy gondoljuk, hogy akit érdekelnek a helyi történések, könnyedén meg tudja ítélni, hogy ennek a majd 25 évvel ezelőtti felfogásnak láthatók-e jelei városunk mai életében.)

A MOSOLY ÉRTÉKE KARÁCSONYKOR

(Jó régen történt, 1935-ben, hogy egy New York-i áruház az alábbi hirdetéssel kedveskedett a vásárlóinak. Talán ez még mai is aktuális)

- Semmibe se kerül, de sokat ad.
- Gazdagabbá teszi azokat, akik kapják, és mégsem juttatja koldusbotra azokat, akik adják.
- Egy pillanatig él csak, de az emléke örökké megmarad.
- Senki sem olyan gazdag, hogy meglehetne nélküle, és senki sem olyan szegény, hogy ne lenne gazdagabb tőle.
- Boldoggá teszi az otthont, táplálja a jóakaratot az üzleti életben, és a barátság biztos jele.
- Nyugalom a megfáradtnak, napfény a csüggedőnek, világosság a szomorkodónak, és a természet legjobb orvossága a bajok ellen.
- Mégsem lehet megvenni, elkérni, kölcsönadni vagy ellopni, mert nem áru, csak önként lehet adni. (...) Mert senkinek sincs annyira szüksége a mosolyra, mint annak, aki maga már nem tud mosolyogni!
- Ha tehát meg akarod szeretetni magadat az emberekkel: MOSOLYOGJ!

Ernest Hemingway:

Soha ne légy szomorú

Soha ne légy szomorú, ha a valóság túl rideg,
s ne keseredj el, ha nem találsz helyed.
A valós élet olyan, mint a csörgedező patak,
előfordul néha, hogy nehezebben halad.
Ha nem találsz céljaid, ne gyötörd magad,
idővel majd alakul, mi e percben csak gondolat.
Kérdezhetsz, miért élünk, de senki nincs, ki választ ad,
minden napunk küzdelem, mely mindhalálig megmarad.
Ha csalódott vagy, s úgy érzed, hogy minden hullám
összeesik,
gondolj bele, mennyi ember vállalná sorsodat.
Mindig csak a jóra figyelj, s hibáidat elfeledd,
ha önmagadat elfogadod, könnyebb lesz az életed.
Ha nem látod a fényt, a Napot, nyisd ki jobban a szemed,
gondjaid közt tartogat még csodákat az életed.
Mindig csak a mának élj, s az örök szabályt ne feledd:
A holnap mindig tiszta, mivel nem szennyezi semmi tett.

KÖSZTOLÁNYI DEZSŐ:

TELI ALKONY

Aranylanak a halvány ablakok...
Küzd a sugár a hamvazó sötéttel,
fönn a tetőn sok vén kémény pöfékel,
a hósík messze selymesen ragyog.
Beszélget a kályhánál a család,
a téli alkony nesztelen leszállott.
Mint áldozásra készülő leányok,
csipkés ruhába állanak a fák.
A hazatérő félve, csöndesen lép,
retteg zavarni az út szűzi csendjét,
az ébredő nesz álmos, elhaló.
S az ónszín égből, a halk éjszakában
táncolva, zengve és zenélve lágyan,
fehér rózsákként hull alá a hó.

Ne csak mosolyogjunk, nevessünk is

Mark Twain amerikai író egyszer odament egy koldushoz, és így szólt hozzá:

- Ma nagyon jó napom van, jöjjön fizetek magának egy italt.
- De uram én nem iszom.
- Jó akkor jöjjön veszek magának egy finom szivart.
- De uram én nem dohányzom.
- Akkor jöjjön el velem az ügetőre, megteszek magának egy lovat, nyer és lesz sok pénze.
- De uram én lóversenyre se járok.
- Tudja mit, jöjjön fel hozzánk bemutatom a feleségemnek.
- De uram engem a nők se érdekelnek.
- Értem, csak szeretném bebizonyítani a feleségemnek, hogy hova jut az az ember, aki nem iszik, nem dohányzik, lóversenyre se jár, és akit még a nők se érdekelnek.

Negyven éves házassági évfordulón így szól a férj:

- Drágám 6 szép gyerekünk van, ötven nagyon hasonlítanak egymásra, de a hatodik kilóg a sorból. Ennyi év után elárulhatnád, hogy ki az apja?
- Ennek speciel Te!

A feleség karácsonyra két szép nyakkendőt vesz ajándékba a férjének, aki az egyiket azonnal fel is köti magának.

Mire dühösen megszólal az asszony:
- Ezek szerint a másik nem teszik?

Egy szőke nő beáll tankolni a benzinkútra.

- 95-öst, vagy 98-ast parancsol hölgyem? - kérdi a kutas.
- Miért idei nincs?

Egy apa jó tanácsa a fia számára:

- Ne hagyd, hogy mások véleménye befolyásolja az életedet. De a gombaszakértőt azért hallgasd meg.

A részeg atyafi beesik az asztal alá a kocsmában, és így morfondírozik magában:

- Ha fel tudok állni, akkor még iszom egy fröccsöt. Ha nem, akkor haza megyek...

Greco Krisztián: **Harminc év napsütés** c. kötetéről**Kedves Olvasó!**

Szeretné tudni, hogy hol kapható a legfinomabb sült keszeg a Balaton partján, vagy mi a szilvalekvár főzésének legfőbb szabálya? Esetleg kíváncsi arra, hogy egy nőnek mit célszerű megfigyelnie alkalmi hódolójának napbarnított kezén, és hogyan fordul át egy karácsonyi bosszúállás családi örömnépbé? Érdeklí a "kézműves neskávé" titkos receptje, a „klórkarácsony”, az „Apakör”, vagy a „szárma” kifejezések, szavak jelentése? Ha igen, figyelmébe ajánlom Greco Krisztián kortárs író „Harminc év napsütés” c. kötetét, ami hat fejezetbe tagolva 55, egyenként 2–3 oldal terjedelmű, személyes indítatású és hangvételi írást tartalmaz.

A kötet műfaja akár családrégi is lehetne, mivel mondanivalója az íróhoz és családjához kötődik. Mégsem az, mert a rövid történetek nem képeznek egységes logikai rendszert és a kötetnek nincs egységes történeti íve, vonalvezetése. Mégis érdekes és magával ragadó, árad belőle a szülőföld szeretete. A szerző időben és térben kiszámíthatatlanul kalandozik, ezzel tartja folyamatos izgalomban az olvasót.

A történetek helyszínei jól meghatározható földrajzi háromszöget alkotnak, melynek csúcsain a Balaton (Badacsony, Füred, Kenese), a szülőföld, a Viharsarok tájegység települései (Szegevár, Csongrád, Békéscsaba, Szeged) és Budapest helyezkednek el.

Az írás időben, a most 45 éves, Daru becenévre hallgató, író életét öleli át, gyermekkorától (az ötvenfilléres időszakától), középiskolai, főiskolai és egyetemi évein át, napjainkig. A leírt történetek öszinte, kendőzetlen személyes vallomások, melyeken keresztül bele láthatunk az író életét meghatározó élmények sokaságába, a nagymamával töltött gondtalan balatoni nyaraktól kezdődően, a középiskolai kollégium embert formáló szigorán át az „élet-és halálképes” kor eléréséig. Barátok, szerelmek bukkannak fel az írásokban és persze a család, meg a régi osztálytársak, az un. „ismerős idegenek”. Nagyfokú bátorság kell ahhoz, hogy valaki ilyen mértékben kitarja szívét mások előtt.

Az író mesterien vegyíti a könnyebb fajsúlyú és a komolyabb témájú történeteket. Hol megmosolygunk,

hol pedig megkönnyezünk helyzeteket és sokszor saját magunkra, vagy családunkra ismerünk egy-egy írás kapcsán. Különösen érdekes az író kamaszokról írt jellemzése:

„A kamasz gyereknek nevezett szörny bebábozódva, szarutokban éli életét, a bábból nem érkezik semmilyen kérdésre válasz, a szörny mindent elfelejt, nem ismeri fel a számára addig fontos ügyeket, a szörnyben nincs bizalom. Csak játszik: étellel, szóval. Nem érti a téteket és a távokat. Egészséget, jövőt, testet és lelket kockáztat egy heccért, és nincs az a zabla, járom, ami bezárná. És nem ismeri a jó szót, a szeretet gyönyörű kalodáját sem; minden módszer elcsúszik rajta. A kamasz gyerek tükörjég, feltörhetetlen, csúszós és rideg.”

Számos axiómát, az író által mesterien megfogalmazott hasonlatot is olvashatunk az írásokban. Hadd említsek néhányat: „az elveszett szerelemnek nincsen ideje”, a „hely nélküli világ megszokása”, „a térben léteznek megszentelt helyek”, „menni jobb, mint megérkezni”, „a sok idő semmire sem jó”, „ha ütnek álljad, hamarabb szabadulsz”, vagy „a hülye férfi is jobb, mint a feledhető”. Mindegyik állításnak fontos tartalmi jelentése van, amely csak a kötet elolvasásával értelmezhető és ismerhető meg.

Persze vidámabb hangvételi írásokat is tartalmaz a könyv, például az anya első isler süteményéről, amit még a kutya sem evett meg, a mákosbejgli, vagy a házi kecsap, mint a hódítás hatékony eszközei, egy szoba kimeszelésének varázslatos története, vagy a svéd-csepp csodatévő hatása.

Nekem egyik kedvenc írásom a kötet végén található és a Kémlelő címet viseli. A morcos, lakóhelyéről nehezen mozduló apáról és feleségéről szól, akik egy lakótelepi bejárati ajtó kémlelőnyílásának felfedezésében lelik meg boldogságukat: „És ott, a kémlelőben más volt a világ. És mi is mások voltunk: boldogok és ijedősek. Féltünk, hogy ránk szakad a lépcsőházi sötét, és odabent majd, ahol a boldogság lakik, ahol nevetnek a többiek, nem látnak majd minket egy pillanatra.”

Greco Krisztián könyvét tiszta szívvel ajánlom mindenkinek, mert kortárs írókat is olvasni kell!

M. I.

Ön is tudja?

- ❓ Hogy milyen furcsa országban élünk? Ahol pl. a szövetségeseiket támadják, de az állítólagos politikai ellenfeleiket dicsőítik. Ahol tízparancsolattal gyógyítanak, de a pápáról azt állítják, hogy egy demens vénember. Ahol a minimálbért megadóztatják, de a százmilliókat kereső futballistáknak adómentességet biztosítanak. Ahol kórházak és iskolák helyett templomok és stadionok épülnek.
- ❓ **Berlinben december 8-án a német szövetségi parlamentben ünnepélyesen beiktatták hivatalába Olaf Scholz új német kancellárt és kormányát. Az egyik tv csatornán megjelent az első gratulációkat bemutató hírcsokor, benne Orbán Viktor üzenete is: „Nem állunk egy oldalon!” A szerkesztő ezt Budapestről érkező hadüzenetként értékelte.**
- ❓ Hogy a szavakban magukat puritán kormányának nevező kabinetnél 2010 óta megháromszorozódott az állami vezetők száma, a bérkeretük pedig ötszörösére nőtt.
- ❓ Hogy egy új törvény lépett életbe a lakcím létesítéssel kapcsolatban, aminek a lényege, hogy nem kell életvitel szerűen élni az állandó bejelentett lakáson. Ez felhívás keringőre azoknak, akik nem akarnak építmény adót fizetni a nyaralójuk után, csak nagyságrendekkel kevesebb kommunális adót. Az önkormányzatok meg „csókoltatják” a kormányt.
- ❓ Hogy Orbán Viktor a Fidesz kongresszuson az alábbi mondattal szórakoztatta a hallgatóságát: „*Mi itt nem fogunk megfagyni télen. Ők ott meg szülhetnek férfiként. Kinek mit intézett a kormánya*”. Aki tudja a megfejtést, kérjük jelezze.
- ❓ Hogy az Orbán kormány 5 milliárd Ft értékű tavaly beszerzett, de időközben lejárt PCR koronavírus tesztet semmisít meg, de az ingyenes tesztelésről hallani sem akartak, ami más országban teljesen természetes. Ezt azzal a cinikus mondattal indokolta Gulyás kancellária miniszter, hogy vigyázni kell a közpénzre.
- ❓ Hogy az elmúlt hónapokban Magyarországon már 20 ember fagyott meg többnyire saját fűtetlen lakásában.
- ❓ Hogy az egyetemet végzett magyar miniszterelnök milyen véleménnyel van a tudós főkről? *„Nem hiszek nyakló nélkül mindent el a tudománynak, mert az nem egy vallás, nem az Isten, akiben feltétel nélkül meg lehet bízni.”* Hogy vigasztalódjunk idézzük ide gróf Széchenyi István gondolatát: *„A tudományos emberfő mennyisége a nemzet igazi hatalma.”*
- ❓ Hogy újságírók adatok alapján kiszámolták, a Budapest-Belgrád vasútvonal beruházása 979 év alatt térül meg. Valamint azt is megírták, hogy Szerbiában 1,4 milliárd forinttal olcsóbban építik kilométerenként, mint Magyarországon.
- ❓ Hogy a magyar ügyészség megállapítása szerint Kósa Lajos nem mondott igazat, tehát nem követett el bűncselekményt, amikor azt válaszolta újságírói kérdésre, hogy a Belügyminisztérium vásárolta meg a Pegazus-kémszoftvert. Amúgy ez a hazudós ember a Magyar Országgyűlés Honvédelmi és Rendészeti Bizottságának a fideszes elnöke. Lehet nyugodtan tovább aludni, esetleg álmodni valami szebb országról.
- ❓ Hogy itt a legújabb Orbán-féle páva tánc. Az Európa Unió májusi 3. körös vakcina beszerzésből egyedül Magyarország nem kért. Az Euronews úgy tudja, hogy szeptemberben szó szerint visszakönyörögte magát a kormány a szerződésbe. Ez amolyan „csendes Canossa-járás” volt. Ennek eredménye, hogy felnőtt és gyermek adagot is tudunk rendelni.
- ❓ Hogy Orbán Viktor azt a felelős kormányfői kijelentést tette a COVID kapcsán, hogy **„akik rám hallgattak, azokat mind megmentettük.”** Kéretik holnaptól a túlélés érdekében így viselkedni!
- ❓ Hogy az ország miniszterelnöke mit mondott a Magyar Rádióban? *„az óvodások nálunk azért nem akarnak nemi átalakító műtetet, mert tiltja a törvény”.* Kérdés, hogy azok a sokak, akik azzal kérkednek, hogy őket hidegen hagyja a politika, ilyenkor csak megrántják a vállukat, vagy néhányan azért orvosért kiáltanak?
- ❓ Hogy az USA virtuális demokrácia csúcsot hívott össze, ahová 110 országot hívtak meg. Magyarországot egyetlen uniós tagállamként nem. Igaz kimaradtak „más” nagyhatalmak is, mint pl. Kína, Oroszország és Törökország. De Gulyás miniszter nagylelkűen felajánlotta, hogy ha Amerikának a demokráciával kapcsolatban gondjai vannak, Magyarországot szívesen ad tanácsot.
- ❓ Hogy Magyarország csatlakozik az Aral-tó megmentésére létrehozott alaphoz, tekintve, hogy a külügyminiszter szerint: **„Nagyon magas szintű technológiával és tapasztalattal rendelkezik Magyarország a vízgazdálkodás területén.”** Ez a Velencei tó megmentése kapcsán valahogy nem jutott eszükbe.
- ❓ Hogy a honi a futballban létezik a Magyarországi Cigány Labdarúgó Válogatott, melyet az MLSZ és a Farkas János Ifjúsági Alapítvány működtet és támogat? A győzelmek mellett nagy sikerként éltek meg, amikor Ferenc pápa fogata őket 2017-ben Rómában egy a Pápai Svájci Gárda elleni mérkőzés után.
- ❓ Hogy a felvilágosodás eszméi 200 év alatt semmisítették meg a francia katolikus monarchiát? Jó munkához idő kell, tartja a mondás, de kinek van ennyi ideje?
- ❓ Hogy már Sztálin is megmondta: nem az a fontos, hogy ki mennyi szavazatot kap, hanem az, hogy ki számolja össze azokat?

Két év termése.

Hogy ez érett, vagy romlott gyümölcs volt-e, arról szívesen olvassánk véleményeket.

Biztosak vagyunk benne, hogy a 2022-es évben a földvári emberek feléne lesz oka mosolyogni. Mi abban hiszünk, hogy minden kedves olvasónk ebbe a táborba fog tartozni. Boldog Új Évet!